

POWER-DESIGN

Enheden kvinde og mand

Tvillinger i en unik komplementaritet

Birgit Lynge

2009

Enheden kvinde og mand

Tvillinger i en unik komplementaritet

Tvillinger – hun og ham

Nogle mennesker er født med en sølvske i munden. Jeg er født med stereo-pulsslag i øret. Født med lyden af både mit eget hjerte og et bankende drengehjerte, og der foruden min mors dopede hjerteslag.

Jeg vil netop som kvinde forklare om denne ganske særlige konstellation og enhed af begge køn.

Du har nok gættet, at jeg er tvilling, og min tvilling er af det modsatte køn: en dreng.

Da vi er tveæggede tvillinger, så har der været et par vægge mellem os og således ingen sammenblanding af fødder eller andre kropsdele. Vi har før fødslen ikke haft andet i munden, end vores egen tommeltot, men i mit tilfælde har han været lige ved siden af – altid, drengen og mandespiren.

Således har jeg fra livets begyndelse haft et særdeles intimt, kærligt og naturligt forhold til det modsatte køn. Jeg både føler og ved, at jeg kender manden og det maskuline aspekt næsten lige så godt, som kvinden og det kvindelige.

I mine dybeste oplevelser har jeg oplevet penis, og alt hvad der er mandligt, som en enestående skønhed. Når penis kysser og kærtegner livmodermunden, svulmer op og fylder den ud, da er skabelsens paradiset tilstede. Vi er da midt i selveste livet. Der hvor to er blevet til én – og endnu én. Et nyskabt barn. En ganske ny begyndelse på det Gudsskabte. Barn eller ej.

Mandomskraftens skyggeside

Men alt har sin mørke side, lige som dagen må tage natten med for at være fuldbragt.

I dette tilfælde er det symbolske billede på den uforenede, isolerede, bange og meningsløse side af "penis": en tankvogn på larvefødder. Et krigskøretøj som kan tromle hen over alt. En tankvogn med et armeret skydevåben som horisontalt og vertikalt mini-tårn oven på skroget. En soldat i fuld rustning og optimal pansring på udkig efter det uvisse, men eneste ene: fjenden. En mand parat til at nedskyde måske også kvinder og børn, hvis de står det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Nedskyde det feminine og det i kærlighed skabte, guddommelige barn – verdens nye liv og kommende muligheder.

Ventetid i lyserødt

Jeg må betro dig, at jeg ikke blev født, da jeg (og min mor?) var klar til det, for fødselsvejen var optaget af drengen. I min familie sagde man nemlig: drengene først. Der var dengang ikke megen generøsitet over for det kvindelige.

Der skete da det med mig, at jeg, før min endelige fødsel, gik i chok. En tilstand som varede i 10 uendelige minutter. En tid afskåret fra egen bestemmelse. En tid hvor jeg intet kunne gøre selv. En tid hvor jeg måtte forblive i tro, tillid og kærlighed. Og dette var min overlevelse, som tilskuer på

Guds bestemmelse og handling. Denne særlige ventetid foregik i en tilstand af "lyserødt", dybt forbundet med Guds seende øje og ganske uden indgriben af menneskelig og moderlig kontakt, idet absolut ingen på det tidspunkt vidste, at jeg eksisterede.

Denne særlige start på livet har, ved jeg nu, givet mig en ufattelig styrke netop i tro, tillid og kærlighed til såvel Gud som til drengen.

- Min mor var bedøvet med æter, sat ud af spil, træt efter fødslen af sin og min fars tredje søn. Hun var desuden ganske uvidende om, at hun havde båret og endnu bar sin første datter og stod over for et "da capo", hvad det at føde angår. Nok en fødsel ville finde sted, endnu før hun var kommet til kræfter efter den netop overståede fødsel af et drengbarn. Sådan var det.

Min fødsel var til gengæld en dronning værdig. Alt var klar, moder-kroppen var udvidet og åbnet, vejen var banet. En flok lægestuderende stod efter sigende og så på, da de var hidkaldt for at opleve noget så sjældent, måske 1 ud af 100, som en tvillingefødsel. Pige og dreng på én gang. Symbiose mellem kvindelighed og mandlighed.

Dybt forbundet – også i de 49 døgn

At være så helt og enestående forbundet med livets ophav, med Gud, også når det virkelig gælder, det er blevet min styrke. Min styrke er også, at kunne være empatisk betragtede til mandens måde at være og at handle på. Eksempelvis forstår jeg smerten ved at være afskåret fra "den anden halvdel", hvis tilstedeværelse opretholder helheden. Jeg forstår både sol- og skyggesiderne i dette modsatkønnede væsen: drengen – manden.

Da min far for en del år siden døde, mæt af dage og 79 år gammel, fulgte jeg ham igennem "den mørke nat"¹, for han skulle ikke gå vejen alene. Det fandt sted i natten mellem den 24. og 25. dag efter hans død – halvvejs mellem de 49 døgn som sjælevandringen antages at vare.

At beskrive denne tilstand med ord er umuligt, men dele heraf vil jeg beskrive. Disse deloplevelser fortalte mig, med vanvittig smerte i krop og sjæl, om skyggesiderne i mandens univers. De fortalte mig om den mørke nat, som den opleves i krigszonen – menneskets og verdens krigszone. Det fandt sted i 2. Verdenskrig. Det fandt sted i Koreakrigen. Det fandt sted i Vietnamkrigen. Disse som de største og mest grufulde krige, som min far, i sin bevidsthed som mand, var medansvarlig for. Jeg oplevede i denne gru at få skåret mine bryster af, at blive maltrakteret af knive, af ild og af støvlespark, at blive ydmyget ud over det tænkeligt mulige.

– Det var Satans værk, som disse mænd og alle andre mænd i verden bevidsthedsmæssigt og energimæssigt stod bag. Inklusiv min far, der "stod til regnskab" i denne skærsildens mørke nat. Jeg fulgte ham, som jeg nu sjæleligt kunne følge ham.

Jeg vidste, han skulle igennem, koste hvad det ville. Min slægt skulle igennem med ham.

Jeg græd som pisket. Vandet stod ud af mine øjne og forsøgte at skylle skræk og rædsel væk.

Jeg bad uophørligt og knugede min tro, min rosenkrans, så hårdt i mine hænder, som jeg ikke

¹ William Johnston: Oplyst af kærlighed. Niels Steensens Forlag. 1995: "Nætterne er overgange, som leder frem til det øjeblik, hvor træstammen og ilden er ét" (s. 142). Johnston skriver om den mørke nat, at det er "kongevejen til Gud" – "Det er vejen for ethvert menneske, som nærmer sig en Gud, der er utilgængeligt lys eller mørke" (s. 143).

troede muligt. Ingen og ingenting i verden skulle tage min tro fra mig. Troen, der som det eneste, jeg vidste, kunne bære igennem til livet. Alt imens fæstnede jeg mit blik ved og i mine øjne i badeværelsets spejl for at holde fast i mig selv. Jeg takkede for al den støtte, jeg vidste at have gennem min families og mine venners fysiske kærlighed. Jeg bad Gud hjælpe mig på alle måder. – Og jeg tænkte: andre har klaret det før mig...

Genfødsel

Vi blev født på ny i denne nat. Min far blev født i Himmelen og jeg på Jorden. Min far blev forløst, lutret, transformeret. Han, og hans slægt med ham, min ene rod, var brudt igennem den ufattelige megen smerte, som han, i kraft af at være mand og medansvarlig for mændenes handlinger i verdens samtid og fortid, var medansvarlig for. Han havde stået til regnskab for Gud, og jeg stod ved hans side, som den kvindelige del til fuldkommengørelse af helheden.

Kun derfor og derigennem har jeg lært mandens smerte og mulighed for gennembrud at kende. Jeg har på et dybt sjæleligt og smerteligt fysisk plan forstået krigens væsen som en aggressiv, ensom og uforløst "penis-energi". Den totalt Gudsforladte og meningsløse måde at bruge den mandlige energi, som er uforbunden og uforløst. Den dybt destruktive og smertefulde ressource – destruktiv, smertefuld og respektløs for både manden, kvinden og barnet. Dybt smerteligt for Jorden og for Guds skaberværk.

Det gør ondt.

Det kan ses i mine øjne, i sjælens spejl, at jeg har oplevet dette.

Min bøn er efterfølgende, at det, af mændene især, må blive modtaget som en hjælp, en forståelse, en medfølelse ind i det – for de fleste – ufattelige.

Manden kan blive bange for mit blik, for min styrke, som jeg dels er født med og dels har erhvervet gennem en kontinuerlig indsats for udvikling af min bevidsthed.

Jeg må spørge:

Hvad bliver manden bange for?

Minder det ham om fjendens modsvar?

Minder det ham om hans egen ventende "mørke nat"?

Minder det ham om hans egen ubevidste og inaktive forhold til de allerede påførte skader hos kvinder og børn, i vand-luft-jord? Forurening psykisk og fysisk?

Jeg ved det ikke. Jeg selv er her jo blot for at hjælpe...

At hjælpe

Formålet og hensigten med dette mit forunderlige liv har været og er fortsat at hjælpe.

Hjælpe manden med at møde sig selv og forbindes i kærlighedens forvandlende og styrkende kraftfuldhed. Hjælpe manden med at rumme og overkomme den megen smerte, som hans mandlige slægter har påført kvinder og børn. Hjælpe ham til at være tro mod sig selv dybt i sit hjerte og dybt i sin skaberkraft, sin sæd.

-*"He that believeth on me, as the scripture has said, out of his belly shall flow living rivers of water"*.² Sådan udtrykte Jesus det til menneskene ved løvsalsfesten. Sådan fortalte rev. Robert Llewelyn³ mig det, da jeg havde sunget for ham, og han efterfølgende så og mærkede min centrering i 'belly' ('hara' - underlivet – livet for undere). Da han så den levende flod, der strømmede fra mig, fra os, åbnet gennem sangen. Gennem den tone eller lyd hvor ud af jeg selv engang blev skabt.

...Det at synge er som at give livet tilbage. Give liv til Jorden. Give liv fra sig – det er det modsatte af at gå i krig og slå ihjel. Derfor må vi synge sammen, mænd og kvinder, på tværs af kulturer og andre skelsættende grænser.

Jeg tror fuldt ud på manden

Jeg har to gange oplevet ægteskabet sammen med manden, men det har tidligere ikke været mere ægte, end at hans smag for andre kvinder har fået ham til "at springe". Det har ikke været så ægte og hel, at han har turdet at gå 100 % ind i det, og i vores fællesskab søge mødet med og forløsningen af sin mandeslægts fortidige krigeriske handlinger. Det har ikke været så ægte, at han har turdet møde og udfordre Djævelens fristelser med sin Guds forbundne tro – og med *min* støtte, ikke at forglemme.

Selv tror jeg dybt og helt – og måske naivt – på manden.

Jeg véd, hvad vi som kvinde og mand kan overkomme og udrette sammen "i Jesu navn". Jeg véd, hvordan naturens vielsesring forbinder os, en ring der er opstået af en lille konkylie fra de store have. En 'pupu snail shell' hvorfra fiskene har ædt den bløde indre snegl, mens havet og bølgerne sammen med stenene og sandet har slebet hele toppen af sneglehuset, så der tilbage er en vielsesring fra Guds egen natur. - *"Out of his belly shall flow rivers of living water"*.

Jeg har oplevet, hvordan min ægte mand har ført mig om på den anden side af Jordkloden, kørt tusindvis af kilometer med mig, gået i bare fødder på stranden og ledt i sandet for at hjælpe mig at finde denne naturens og Guds fingerring til at forbinde vores tro med. Jeg har oplevet min ægte mands tillid og kærlighed til mig, bevidnet med en guldring med den allersmukkeste og klareste diamant, givet mig i tillid og hjertemod på så tidligt et tidspunkt af vores forhold, at han endnu ikke kunne kende mit dyb og min styrke, men nok anede, hvad jeg bestod af.

Ingen tvivl om, at manden oprigtigt gerne vil være en ægte mand. Men først når han bliver klar over, at det dybe, kærlige og vedholdende møde med kvinden er det, som åbner for hans ægthed som mand, først da bliver han ægtemand for Gud på Jord og i Himmel. Ægtemand for sig selv og for mig.

Må han, manden, indgydes hjertemod og styrke gennem kvindens og Guds kærlighed.

² Citat fra Robert Llewelyn: St. John 7, 38 (Ny testamente – anglikansk bibel):

"He that believeth on me, as the scripture hath said, out of his belly shall flow rivers of living water".

Ifølge Llewelyn er ordet 'belly' fejlagtigt oversat med 'hjerter' ('heart'), som på dansk er oversat med ordene 'hans indre'. I stedet for betyder det 'hara' - 'underliv' - området midt mellem navle og bækkenbund.

³ Revd. Father Robert Llewelyn (1909 – 2008) var min åndelige vejleder fra 1994 frem til hans død. Han var Chaplain fra 1976 til 1990 ved The Julian Shrine, Norwich. Var tidligere præst og skoleleder i Indien, Bahama, Frankrig og England. Blev hædret med Templeton Prisen i 1994. Er forfatter til mange bøger om kristen tro.

Må han, manden, indgydes hjertemod og styrke til at integrere sine mørke siders fortidige hændelser.

Må han, manden, indgydes hjertemod og styrke samt vilje til at handle i ansvar og kærlighed, så Jorden og vi, dens skabninger, kan vokse og udfolde os til glæde for alt og alle.

Det er naivt at tro det muligt, men det er selvudslettende at tro det umuligt.

Jeg tror på, at det er muligt.

Jeg bruger fortsat min stærke Gudsforbundethed til i bøn og handling at arbejde for den nye tid, hvor vi alle er ligeværdige og der ud fra skaber og genskaber sundhed for Jorden og fuglesangen, lyset og regnbuen, havet og alle dyr.

Jeg vil "det hele".

Jeg beder for det hver dag.

Jeg takker for manden og det fælles skaberværk.

Helgenæs
Efteråret 2009.